

Ми + новела «Епічно». Книга 2

КУПИТИ

Ось уже п'ять місяців нападник НХЛ Раян Веслі б'є рекорди у свій дебютний сезон. Мрії здійснилися: він грає у професійній лізі й щовечора повертається до Джеймі Кеннінга — давнього друга, який став його хлопцем. От тільки є проблема: ці найважливіші в житті стосунки доводиться приховувати, інакше Раян ризикує потрапити в центр медіабурі, яка затьмарить його успіх на льоду.

Джеймі кохає Веса. Широ й безмежно. Та йому важко ховатися. Не таке життя він собі уявляв, і напруга через необхідність зберігати таємницю дається взнаки. Не полегшують ситуації і неочікувані труднощі на роботі, та Джеймі певен: поки Вес поруч, він упорається з усім. Принаймні в них є прихисток — квартира, де вони завжди можуть бути самими собою.

Чи все-таки ні?

Щойно найдопитливіший Весів товариш по команді оселяється кількома поверхами вище, ретельно продумана брехня починає руйнуватися. Увесь світ випробовує пару на міцність. Чи вдасться Джеймі й Весу, попри все, побудувати стосунки чемпіонського класу?

Ванкувер — гарне місто, але мені не терпиться його полишити.

Найдовша поїздка в нашому розкладі завершилася, і, бляха, мені вже так хочеться повернутися додому! Я стою у вишуканому номері готелю, дивлюся на набережну й витрушую з пакунка сорочку, яку щойно купив у магазині за рогом. Тривале життя на валізах залишило мене без чистого одягу. Але ця сорочка чудова! Я повертався з благодійного обіду, де роздавав автографи, а вона так і витріщалася на мене з вітрини.

Я накинув її на плечі й поглянув у дзеркало, оцінюючи прикид. Непогано. Я б навіть сказав — чудово. Сорочка з тонкої бавовни з візерунком у лаймово-зелену клітинку. Дуже по-британськи. До того ж цей яскравий колір нагадує мені, що лютий не триватиме вічно.

Зараз через дрескод я мушу одягати костюм три або чотири рази на тиждень, тому доводиться приділяти більше уваги своєму гардеробу. У коледжі я носив щось таке, можливо, тричі на рік. Та це не проблема, адже я люблю гарний одяг, і, як доводить готельне дзеркало, ці почуття взаємні.

Я збіса сексуальний! Якби ж тільки єдина дорога мені людина могла зараз оцінити цей прикид.

Учора ми розгромили «Ванкувер», і це моя заслуга. Ні, я аж ніяк не задираю носа. Два голи та гольова передача — мій найкращий результат. Своїм дебютним сезоном я здіймаю шум у медіа, хоча з радістю проміняв би все це на вечірні посиденьки з Джеймі біля телевізора й мінет. Я зморений. Вичавлений, як лимон. Просто виснажений.

На щастя, залишилося пережити лише один переліт.

Я хапаю телефон і фотографую свій живіт: з-під розстебнутої сорочки визирає шість кубиків преса. Трішки нижче моя рука прикриває пах. Я не одразу зрозумів, що Джеймі дуріє від моїх рук. Клянуся, він заводиться від них більше, ніж від мого члена.

Фото летить у чат.

Коментарі зайві.

Останній раз окидаю поглядом кімнату, хоча й усе спакував. Життя навчило перевіряти декілька разів, щоб у поспіху не лишати зарядок і зубних щіток. Ми так часто в дорозі, що я вже звик швидко пакувати речі.

На телефон приходить повідомлення: «Гр-р-р. Просто приїжджай додому, окей? Не треба цих фото. Мій нещасний самотній член і так твердий».

Це нагадує мені старі водевільні жарти. Я відписую: «Наскільки твердий?»

«Достатньо, щоб забивати цвяхи в наші голі стіни».

Ми справді ще не привели до ладу квартиру, адже постійно працюємо й на це не вистачає часу. Та навіть коли випадає мить, на першому місці в нас, як завжди, стоїть секс, а не якийсь там облаштування.

«Покажи мені», — благаю. Ми з Джеймі любимо обмінюватися пікантними фото, тому мій телефон завжди заблокований.

Джеймі так і не відповів. Можливо, він просто десь не вдома. Зараз у Ванкувері обід, а отже, у Торонто вже пізно...

Чорт. Мене вже нудить від цієї математики. Я просто хочу додому.

Беру валізу й спускаюся. Кілька хлопців уже чекають у вестибюлі. Вони також мало не вистрибують зі штанів, так хочуть потрапити додому.

— Господи! — стогне Метт Еріксон, коли я підходжу до них. — Як я приїду, моїй дружині краще бути вдома й голою. А діти, дай боже, хай сплять. Із довбаними затичками у вухах.

Подумки я погоджуюся, що вісім днів — це справді надто довго, однак уголос нічого не кажу. Хоч мої товариші по команді чудові хлопці, я не вступаю в ці розмови. Не в моєму стилі брехати й прикидатися, ніби вдома на мене чекає дівчина, а сказати правду я ще не готовий, тому просто залишаюся при своєму. Аж тут помічаю, як Еріксон обертається до мене.

На його нордичному обличчі з'являється дурнувятий вишкір.

— Бляха, мої очі. Здається, я осліп.

— Що таке? — запитую я впівголоса. Цей чувак постійно із чогось жартує.

— Ця сорочка! Господи!

— Справді, — зі сміхом погоджується старожил нашої команди Вілл Форсберг і демонстративно прикриває очі рукою, — вона така яскрава.

— Така гейська, - поправляє Еріксон.

Цей коментар мене зовсім не бентежить.

— Ця сорочка від «Том Форд», і вона топова, — бурмочу я. — Ставлю 20 баксів, що вона впливе у блогах «ключок» ще до кінця тижня.

— Бісів показушник, — кидає Форсберг, хоча саме він найбільше купається в увазі.

Коли моє фото вигулькнуло на сайті HockeyHotties.com, чуваку не сподобалося, що в нього з'явився конкурент. Та це смішно. Наче від нього кудись дінуться всі ті крихітки, які мокріють від хокеїстів.

— Я до того, — не вгаває Еріксон, — що в цьому прикиді ти мав би чудовий вигляд на Чорч-стріт!.

— Серйозно? — запитую я. — З власного досвіду знаєш?

Він нарешті стулив пельку, та я помічаю інший погляд — тепер на мої груди витріщається Блейк Райлі. Він схожий на велике цуценя зі своїм розтріпаним каштановим волоссям.

А ще він ніколи не фільтрує те, що говорить.

— Ця сорочка майже гіпнотизує. Вона наче каже: «Гей! Не смій, бляха, відвертатися».

— Вона каже: «З вас триста баксів, будь ласка», — виправляю я і додаю: — Мати такий класний вигляд — дороге задоволення.

Блейк пирхає, а Форсберг стверджує, що мені варто повернути витрачені гроші. Потім усі переходять до порожньої балаканини та припущень, що по нас ніхто не приїде й наші посиніли яйця відпадуть у цьому Ванкувері.

Зрештою автобус все ж таки прибуває, і ми займаємо місця.

Я сідаю сам. На півдорозі до аеропорту мій телефон дзижчить — надійшло повідомлення. Я спеціально налаштував усе так, щоб текст (а особливо фото) не висвітлювався на екрані, доки телефон не розблокують. І от щойно надіслане повідомлення від Джеймі чудово виправдовує цей запобіжний захід.

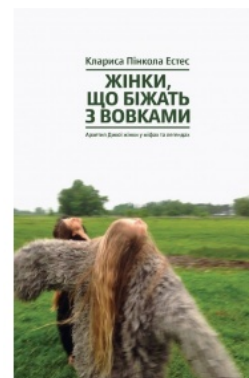
Рекомендована література

Бог завжди подорожує
інкогніто

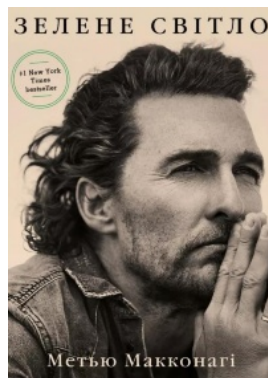
Щасливі люди читають
книжки і п'ють каву

Жінки, що біжать з
вовками. Архетип Дикої
жінки у міфах та
легендах

Найбагатший чоловік у
Вавилоні

Зелене світло

Список Шиндлера

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ